

DELAVSKA POLITIKA

GLASILO SOCIALISTIČNE STRANKE JUGOSLAVIJE.

Uredništvo je v Mariboru, Ruška cesta 5, poštni predal 22. Rokopisi se ne vračajo. Ne frankirana pisma se ne sprejemajo. Uprava: Maribor, Ruška cesta 5, poštni predal 22. Ljubljana VII, Zadrugi dom.	Izhaja vsako sredo in soboto. Naročnina za državo SHS znaša mesečno 10 Din, za inozemstvo mesečno 15 Din.	Malih oglasov, ki služijo v posredovanje in socialne namene delavstva ter nameščencev, stane vsaka beseda 50 para. Debelo tiskana beseda stane 1.— Din. Malih oglasov trgovskega značaja, stane beseda 1.— Din. V oglasnem delu stane petlitna enostolpna vrsta 1.50 D. Pri večjem številu objav popust. Čekovni račun: 14.335. — Reklamacije se ne frankirajo.
Štev. 64.	Sobota 11. avgusta 1928.	Leto III.

Socialistični kongres v Bruslju.

V nedeljo dne 5. avgusta je otvorila Socialistična delavska internacionala svoj tretji kongres v Ljudskem domu v Bruslju. Poslanci socialističnih strank iz vsega sveta, kjer obstojajo socialistične stranke, so se sešli na kongres, da pregledajo položaj socialističnega pokreta in sklepajo o nadaljnjih nalogah, kako naj se vodi boj proti kapitalističnemu družabnemu redu učinkoviteje.

Politične, gospodarske in socialne sile danes že skoro ne poznajo več umetnih ali tudi zgodovinskih mej dežel. Mednarodni kongresi so danes, ob dobrih prometnih pomočih, ker se življenski in bojni pogoji po vsem svetu zenačijo, nekaj navadnega in pogostega. Na mednarodnih kongresih se zjasnujejo pojmi in vpostavlja enotnost delovanja. To velja tudi za socialistični kongres. Še več pomeni ta kongres. Za njim stoji naraščajoča množica, ki se hoče bojevati za človeka vredni družabni red. Socialistični kongres je glasnik, ki oznanja vsemu svetu pot proletarskega boja, ki se izraža zlasti v tem, da proletarijat, ki je združen v internacionali, čuti skupnost v tej internacionali, kar mu daje čim večji pogum.

Kongres zboruje ob kritičnem času. Vojna nevarnost še ni odstranjena. Lahko trdimo, da je vojna nevarnost tem večja, čim slabši bo delavski pokret. Protirevolucionarne diktature so marsikje delavstvo potlačile in imperialistične države, kjer delavstvo še ni doseglo zadosti moči, so ognjišče za novo vojno. Tako fašistična Italija, konservativna Anglija, imperialistična Amerika, voljaška Francija, teroristična Madžarska in druge trabantne države in države. Proletarijat še nima marsikje zadostne moči, da bi preprečil hujšakaško zunanjo politiko velemeščanskih držav. Tu ima proletarijat važno točko programa: boj za razoroženje.

Od meščanske zveze narodov nimamo nič pričakovati v tem pogledu. Opažamo, da je v kapitalističnem načinu produkcije nastala prava revolucija. Racionalizacija, izraba naravnih sil, vodne sile, tekoči premog, napredek kemične industrije, industrializacija kmetijstva, to ima silno velik vpliv na socialni položaj. Kapitalizem je že premagal povojne težave in se je zopet utrdil ter izkorišča delo hujše nego pred vojno. Naravno pa je nastala v družbi zaradi tega razpoka večja, število kapitalističnih magnatov se manjša, enako tudi njih moč. Na drugi strani pa narašča beda in bojna odločnost delavstva. Tako je stopil boj proletarijata v novo fazo ogromnih dimenzij, ki ne more ostati brez vpliva na obstojanje družbe.

V različnih deželah so različne razmere. V deželah, ki še niso tako prebujene kakor Evropa, pojde razvoj od stopnje do stopnje. Zedinjene države so država močnega kapitalizma, ki se je doslej upirala političnemu boju proletarijata v našem

smislu. Kolonialni narodi so pristopnejši. Revolucijsko gibanje v Orientu bo krepka opora napredku. Nedo-stopna je sovjetska Rusija, dasi bi prav ta morala računati s pomočjo svetovnega proletarijata v svrhu ohranitve revolucijskih pridobitev.

Leta 1868. je zborovala prva internacionala tudi v Bruslju. Sto delegatov je bilo tam. To je bil kongres predbojnikov socializma.

Konferenca leta 1891. je že pose-tilo 187 belgijskih in 175 inozemskih delegatov. To je bilo takoj po odpravi protisocialističnega zakona v Nemčiji. Od te dobe dalje je stranka prodrla v parlamente, ko je iz-vojevala splošno volilno pravico.

V šestdesetih letih se je sociali-stični pokret razvil v svetovno silo. Ni v zgodovini enakega zgleda, da bi milijoni in milijoni delovnih mož in žena s takim navdušenjem in s tako duhovno solidarnostjo delali za svoje cilje, kakor dela ta močni pokret za osvoboditev delavskega razreda iz verig kapitalizma. Naša internacionala objame vse človeštvo s svojim zdravim duhom.

Otvoritev socialističnega kongresa.

V zborovalni dvorani mednarodnega socialističnega kongresa je to-pot okoli 700 mož in žena. Medna-rodna konferenca je za marsikoga mučna, ker se morajo govoriti pre-vajati v razne jezike. V bistvu je pa kongres zanimiv. Znani sodrugi so na kongresu. Tako Seitz, Renner, Bauer, Skaret, Ellenbogen, Danne-berg, Deutsch, Domes, Hueber, Mu-hitsch, Abram in štiri avstrijske so-družice. Med najpomembnejše šteje seveda naš znanec s. Fric Adler, mednarodni tajnik in duhovni orga-nizator kongresa ter duša interna-cionala. Pomembnejši voditelji so dalje izven Avstrije tudi iz Nemčije, Čehoslovaške, Jugoslavije itd. Ome-niti pa moramo zlasti vplivne politi-ke Arturja Hendersona (Anglija), Emila Vandervelda (Belgija), Alojza de Brouckere (Belgija), Aleksandra Bracke (Francija), Leona Blum (Francija) in Filipa Turatti (izgnanec iz Italije). Na kongresu so zbrane res avtoritete socialističnega gibanja, ki jamčijo, da bo kongres druge inter-nacionala zadel pravo pot bodočega razrednega boja.

Ob otvoritvi sta govorila prva oba predsednika Artur Henderson (Anglija) in Emil Vandervelde (Bel-gija) pozdravna govora, ki nista bila le pozdrava nego mednarodni poli-tični izjavi. Govora se bavita z vse-mi problemi mednarodnega socia-lizma.

Kongresa se komunistični dele-gati komintange ne udeležujejo, pač pa prisostvujejo kongresu kot poslu-šalci na galeriji z dovoljenjem iz-vršnega odbora.

O govorih Hendersona in Van-dervelda objavimo daljši ekscerpt, pa ga danes opuščamo, da bo v ce-loti izšel v eni številki lista.

Štefan Radić mrtev.

Zopet je zaključen en akt jugo-slovske tragedije. Bližnja bodočnost se poraja za spušenim zastorom. Kaj bomo uzrli, kadar se dvig-ne, je vprašanje. Ali eno je gotovo: Delavstvo v bodočem razvoju igre

ne bo več miren gledalec v auditoriju. Poseglo bo aktivno v dejanje; v bo-dočem teatru se bodeta scena in auditorij zlija v eno.

Pojavov kakor je bil Radić, be-leži zgodovina mnogo. Spomnimo se

samo Sinnfeinovcev s svojim vodjo Parnellom na Irskem, Slovakov s svojim Hlinkom, transilvanskih Ru-munov s svojim vodjem Maniu-om, ki je istotako zapustil parlament v Bukareštu s svojimi poslanci, ki za-sedajo sedaj v protiparlamentu, ki ne priznava sklepov vlade.

Že ob sprejetju vidovdanske u-stave je postalo jasno, da bo mo-ralo priti do razmer, ki so danes na-stale. Mi socialisti si nimamo pri tem kaj očitati; delalo se je brez nas in proti nam. Da bomo pa mogli v bo-doče aktivno poseči v razvoj do-godkov, je potrebno, da se delavstvo zave svoje misije.

Radić se je rodil kot sin siromaš-nega kmeta v selu Trebarjevo pri Sisku l. 1871. Gimnazijo je obiskoval v Zagrebu, a so ga iz šestega raz-reda odpustili, ker se je udeležil de-monstracij proti madžarskemu banu Khuen-Hedervaryu. Rodoljubi, zlasti srbski metropolit Mihajlo, so se zanj zavzeli in mu omogočili študij v Ru-siji, v Kijevu, kjer pa ni dolgo ostal. Vrnil se je v Zagreb, kjer so ga pa po odgonu poslali domov. Tu se je pripravljaj na maturo, ki jo je tudi dovršil.

Potem je študiral pravoslovje, filozofijo in politične vede na univer-zah v Zagrebu, Moskvi, ponovno v Pragi in v Parizu. Nikjer dolgo. Dasiravno je imel pri študiju lepe uspehe, ga njegova nemirna narava nikjer ni dolgo držala, njegov uporni duh je bil vedno kriv raznih politi-čnih prestopkov, da so ga oblasti pre-ganjale iz mesta v mesto. Z letom 1902. se je Radić stalno naselil v Zagrebu, kjer je otvoril malo trgo-vino s papirjem in knjigami in je začel izdajati mesečnik »Hrvatska Misao« in je obenem s svojim bra-

Zavest in organizacija.

Po težkih bojih, po težki krizi v ljubljanski oblasti, se je pričel pro-letarijat zopet idejno in organizato-rično naslanjati na Socijalistično stranko Jugoslavije. Naporno delo, razmišljanje o položaju je delavstvo poglano na pot in ideologijo sociali-stične stranke. Vse to, vse izkušnje in pa najnovejša nasilstva kapitaliz-ma nad industrijskim proletarijatom so bila važna šola za delavstvo. Huj-še in hujše pritiska kapitalizem, vsak dan nam groze socialni boji, ki nas ne le opominjajo, ampak nam ukazu-jejo, da moramo organizirati svojo proletarsko vojsko za boje, ki jih že imamo in ki nas še čakajo.

Od meščanskih strank nimamo ničesar pričakovati, od narodne skupščine tudi ne, dokler ne bo naš razred dovolj močno zastopan v njej. Kaj ne, vse to vemo, to smo spoznali.

Slovensko delavstvo, kolikor je imelo priliko spoznati bojovni soci-jalizem, je v tem oziru podkovan in značajno, tako, da v njegovih vrstah ni izdajic. To značajnost socialistič-nega proletarijata se nam zdi potreb-no poudariti zato, ker nam ta resno vzgojeni proletarijat jamči, da ima socialistični pokret v Sloveniji lepo bodočnost.

Resnica je, da še mnogo proleta-rijata tava za meščanskimi frazami iz nevednosti, posamezniki tudi iz osebnega koristolovstva, toda opla-šiti nas to ne sme. Zato vendar ši-rimo razredno zavest in socializem, vodimo resen boj z resnim progra-mom, ki ga človek, ki ima pamet, prej ali slej mora akceptirati.

tom Antonom začel propagirati kmečki program in organizirati kmečke mase. Pod znanim madžar-skim komisarjem Čuvajem je l. 1911. zopet presedel eno leto v zaporu. V zadnjih letih vojne se je na vse krip-lje boril proti zboljševiziranju kmeč-kih mas, dasi je par let pozneje sam šel prosit v Moskvo za sprejem v tretjo internacionalo.

Po prevratu se je postavil na re-publikansko in samohrvatsko stališ-če in vsi njegovi poslanci so se ab-stinirali iz skupščine. Ko pa je pod Pašić - Pribičevićem režimom leta 1925. bila proglašena nad njim ob-znana in njegovih 69 mandatov raz-veljavljenih, on sam pa zopet zaprt, je z njegovim soglasjem njegov ne-čak Pavle Radić, ki ga je ubila kro-gla istega dne, ko je njega smrtno ranila, podal v skupščini znano iz-javo, s katero se odreka republika-nizmu in priznava ustavo. Še istega leta je bil potem Štefan Radić pro-svetni minister. Prijateljstvo med radikali in njim pa ni dolgo trajalo; naslednje leto se nahaja zopet v opoziciji, po zadnjih volitvah v je-seni lanskega leta je pa storil s Pribičevićem samostojno demokrat-sko skupino takozvani kmečkodemo-kratski blok in se je posluževal v parlamentu ostre obstrukcije, ki jo je hotela vlada zlomiti z nenavadnim in vsega obsojanja vrednim sred-stvom. Iz vrst vladne stranke so padli streli, od katerih sta Hrvata Pavle Radić in dr. Basariček bila na mestu mrtva, trije drugi pa ranjeni, med njimi Štefan Radić, ki je vče-raj, 8. avgusta ob 21. uri v svoji vili v Zagrebu ranam podlegel.

Bil je naš odkrit nasprotnik, zato ga spoštujemo in odločno obsojamo vzroke njegove smrti.

Ne grozi nam pa nevarnost samo od meščanskih strank, ampak od o-nih ljudi, ki se imenujejo »dekalisti«. Poudarjamo, da to niso komunisti, Komunist, ki hoče razredni boj, ki ima načelo razrednega boja, ima v okrilju socijalistične stranke dovolj prostora za udeleževanje. Tudi, če govorim s komunistom delavcem, se razumeva, odobrava našo taktiko, se jezi, da dekalisti razbijajo organiza-cije s frazami in zavijanjji. Torej, kaj še loči delavstvo?

Delavstva ne loči ničesar, delav-stvo enkrat odločno pove, povsod pove, da ne mara več razbijanja v delavskem pokretu. Odslej dalje mo-ra delavstvo to javno manifestirati, zlasti, ker se od dekalistične strani pripravlja nova gonja proti zdrave-mu delavskemu pokretu v veselje kapitalizmu in buržuaziji, delav-stvu pa v škodo.

Moral sem to-le napisati. Kadar pridem med delavstvo, med svoje sotrpine, vedno mi razlagajo te stva-ri v tem smislu. In če vse delavstvo enako misli, potem mora tudi vse de-lavstvo v eno politično, eno strokov-no, eno gospodarsko in eno kulturno organizacijo vstopiti in tam sode-lovati.

Ko se to zgodi, nas ne bo nihče več zasmehoval, nihče obrekoval in o nas lagal, ker bomo z njim obra-čunali, kakor se obračuna z vsemi nepoštenimi sovražniki.

Moral sem to povedati, ker me ta veliki preokret v delavskih du-šah veseli. Manjka še samo nekoliko poguma in iskrenega dela za našo stvar, za razširjenje socijalističnega prepričanja in za organizacije.

je nekdanje slovelo v stari Grčiji po svoji modrosti.

Danes je le ona pridna gospodinja modra, katera izkoristi 7 prednosti, ki jih nudi

Schicht
Terpentin =
Milo s svojimi prednostmi

Odkritje spomenika žrtvam vojne v Zagorju.

V nedeljo dne 5. avgusta t. l. se je vršila žalna slavnost in odkritje spomenika v vojni padlim Zagorjanom. Ne mislimo pri tem kritizirati prireditve same kot take, niti iz lokalnega ozirja; kajti globoko se zavedamo važnosti spomina v vojni padlih žrtveh, katere so bile primorane predčasno darovati svoje dragoceno zdravje in življenje za vero, dom, cesarja. Ali ne moremo si kaj, da ne bi iz splošnega načelnega stališča ne napisali teh vrstic, v svetli si svoje dolžnosti, pijetete do padlih, da povemo javno, čeprav malemu krogu onih, ki bodo te vrstice brali, pa vendar z odkrito željo, da razumejo njih globok pomen; kajti ako bodo razumeli in znali širiti idejo ljubezni, bratstva med narodi, potem bodo imeli naši potomci priliko, nikdar ne doživeti tako žalostnih praznov, kakor jih mi.

Prireditve se je izvršila velecere monijelno ob asistenci civilnih, vojaških in

verskih predstavnikov, brez zastopstva delavskega razreda, s sodelovanjem Sokola, Orlov, požarne brambe, udruženja slovenskih vojakov itd. ter končno velike udeležbe radovednežev.

Prvi govornik, g. Orehek, je visoko povzdigoval kulturni čin postavitve spomenika padlim, kar je znak kulturne zrelosti naroda. Temu bi si mi dovolili pripomniti samo to, da to ni bil noben kulturni čin narodov, da so se v svetovni vojni mesarsko klali med seboj, kakor ne zmore niti najgrša zverina, ravno po krivdi vzgoje onih, kateri danes pojejo slavo mrtvemu bitju — kamnu.

Drugi govornik, bivši vojni kurat g. Bonač, je v svojem govoru naglašal hrabrost padlih na raznih bojnih poljanah (samo ene pa ni omenil; op. pis.), za svobodo. Podčrtaval je grozote neodrešenih bratov v Primorju pod fašističnim režimom. Rotil je ob spominu padlih, kako na spomenik, da ne bomo mirovali prej, dokler ne osvobodimo njih ter jih pripeljemo pod okrilje svobodne domovine, pri čemer klic na vojsko in kralja ni izostal. Popravil je sicer h koncu svojega govora, da se s tem ne želi predvsem nove vojne, temveč da naj se to vprašanje reši potom krščanske pravičnosti (?). Ali molk tisočev navzočih, izmed katerih je večina sama okusila gorje vojne, je bilo tisto resnično prepričanje, da takrat, ko so jih klicali pod orožje, ni nikdo izmed teh gospodov rekel: ne boj z orožjem, temveč boj z uma svetlim mečem je vaš boj za svobodo in pravice človeštva. Zakaj, če bi bili to rekli, tu in onstran meje, potem bi do vojne sploh ne prišlo in tisti, ki bi s svojo vzgojo v ljubezni do človeka, ne glede na meje in jezike posameznih narodov, to sprovedli, bi imeli veliko več pravice govoriti o doseženem uspehu za svobodo in bratstvo človeštva.

Pa neosvobodjeni bratje? Kje smo pa danes osvobodjeni? Če misli g. Bonač svobodo »nekaterih«, potem še daleč, posebno delavski razred, ni svoboden ne tu ne tam, pa čeprav ga osvobojujejo s krščanskimi načeli tu in tam!

Pravilno je povedal predsednik udruženja vojnih invalidov, ko je rekel med drugim: Pri spominu teh (kako na spomenik) in spominu onih, ki se bodo proslavljali ob priliki 10letnice »ujedinenja« na Kajmakčalanu, ugotavljam, da ti državniki, ki krmarijo to »svobodno« domovino, niso imeli časa in prilike do danes, da bi se spomnili tisočev vojnih invalidov in njihovih sirot, ki so tudi žrtvovali svoje zdravje za to svobodno domovino, da je potreba ne samo mrtvim slave, temveč tudi živim kruha!

Tako je potekla ta proslava, katere cilj prireditelj je bil, pridobiti vero naroda za sebe, a nasprotno je pa bilo v narodu prepričanje: mi vam ne verujemo več! Naša vera je: nikdar več vojne, osvobodjenje je pa v nas samih.

Guštanjski klerikalci moralno obsojeni.

Kaj sta brata Lečnik županu s. Juhu dokazovala in ne dokazala.

V sredo, dne 8. avgusta, se je končala pred mariborskim okrožnim sodiščem zanimiva politična pravda iz Guštanj, ki je tekla že od meseca majnika lanskega leta. Začela pa se je stvar tako: Voditelja guštanjskih klerikalcev, trgovca brata Lečnik, sta vložila proti tedaj novoizvoljenemu županu s. Luki Juhu pritožbo na okrajnega glavarja, v kateri sta ga dolžila takih dejanj, da je na podlagi te ovadbe glavar uvedel poizvedbe po orožnikih proti s. Juhu, ne da bi slednjega zaslišal in mu povedal, kaj brata Lečnika v ovadbi navajata. Šele po tretjih osebah se je s. Juhu posrečilo zvedeti, da sta ga brata Lečnika obdolžila, češ, da je plenil guštanjske trgovce ob prevratu. Torej grda izmišljotina. S. Juh je vložil tožbo radi žaljenja časti. Ko sta klerikalna junaka bila povabljena na sodišče,

sta se pričela izmikati. Niti okrajni glavar, niti veliki župan nista hotela predložiti zadnje ovadbe s. Juhu na vpogled. Samo sodniku so poslali ovadbo s pripombo, da naj to služi samo v njegovo informacijo, s. Juhu pa da se akta ne sme pokazati. Dr. Reisman, Juhov zastopnik, je to priliko izkoristil in je prevaleškega sodnika Habermutha, ki je vlogo brata Lečnika čital, predlagal za pričo. Šele sedaj sta brata Lečnika nastopila dokaz resnice. Bilo je zaslišanih nebroj prič, skoro ves Guštanj, vsak, ki je kaj vedel o razburljivih prevratnih guštanjskih vlomih. Toda okrajno sodišče v Prevaljah je prišlo do prepričanja, da s. Juh ni zakrivil nobenega nečastnega dejanja, najmanj pa kaj takega, kar sta mu očitala brata Lečnik, da bi bil plenil. Nasprotno je več prič celo potrdilo, da je on

tedaj svaril pred plenitvijo. Brata Lečnika sta se proti obsodbi pritožila na okrajno sodišče in ponudila zopet nove priče, ki bi naj potrdile, da je župan Juh res plenil. Klerikalci v Guštanju so bili zmage gotovi in so že pripravljali slavje v čast novemu klerikalnemu županu, ki bi naj izpodrinil s. Juhu. Toda tudi pri okrajnem sodišču zaslišanje novih prič ni moglo umazati časti našega župana s. Juhu. Brata Lečnika sta se sedaj spomnila še novih prič, ki sta jih naenkrat našla na Dunaju. (Kako so klerikalci v procesu s. Eržena grmeli proti avstrijskim pričam!) Vršila se je že druga razprava pri okrajnem sodišču, katero pa novih prič ni več dopustilo, ker je pač uvidelo brezplodno zavlačenje s strani klerikalcev. Vzklicni senat je moral ugotoviti, da se županu Juhu ni moglo doka-

zati sodelovanja pri plenitvi in tako ostane čast župana s. Juhu nedotaknjena. Vendar pa je vzklicni senat Ferda in Frana Lečnika oprostil iz razloga, da baje itak nista očitala županu Juhu aktivne plenitve (samo dokazovala sta jo! op. por.), ampak samo njegovo navzočnost pri plenitvi, kar pa da ni kaznivo. Od prevaleškega sodišča naloženo kazen 500 Din torej brata Lečnika ne bosta plačala, pač pa ostanejo moralno obsojeni guštanjski klerikalci, in z njimi vred oni, ki so jih v tem procesu podpirali proti poštenjaku s. Juhu. Treba pa je še ugotoviti, da sta brata Lečnik po ugotovitvi senata bila upravičena, da zaupno poročata velikemu županu, ki je predstavnik policijske oblasti. Delavci, pazite se torej pred ljudmi, ki so upravičeni zaupno poročati policiji.

Dnevne novice.

Ob priliki kongresa socialistične internacionale v Bruslju so priredile belgijske omladinske organizacije v nedeljo 5. avgusta veličastno manifestacijo socialistične mladine po ulicah glavnega mesta Belgije, raz hiš katerega plapolajo rdeče zastave. Nad stotisoč mladine obojega spola je korakalo po ulicah, v senci celih gozdov rdečih praporov in defiliralo mimo častne tribune, raz katere jo je pozdravljalo 500 delegatov kongresa iz vseh držav in od vseh delov sveta. Na gostoljubno povabilo Belgijcev so prihiteli mladinski oddelki tudi iz Francije, Holandije, Nemčije, Avstrije in Češke. Avstrijci in Nemci, ki so vajeni grandioznih prireditev, so zatrjevali, da je bil to eden najlepših prizorov v njihovem življenju. In bila je to res največičastnejša demonstracija mladine proti vojni, ravno ob obletnici vpada Nemcev v Belgijo, začetkom svetovne vojne.

V Parizu so priredili komunisti »rdeči dan«, a jim je policija preprečila manifestacije in 1500 udeležencev aretirala. S takim postopanjem seveda komunizma ne bodo zatrli.

Dr. Korošca so oprostili obtožbe v narodni skupščini kot ministra za notranje stvari zaradi krvavih dogodkov v Beogradu in Zagrebu kakor tudi zaradi konfiskacijske prakse časopisja. Naravno, ker dela v intencijah režima.

Proces Puniša Račić. Morilec v narodni skupščini je bil izročen sodišču. Sodišče je zahtevalo, da mu narodna skupščina izroči tudi poslanca radikala Tomo Popovića in demokrata Jovanovića-Lune, ker sta obdolžena sokrivde na umoru. Na seji imunitetnega odbora je bila izročitev obeh poslancev odklonjena proti glasovom zemljoradnikov in muslimanov. Demokratski listi upajo, da bo sklep razveljavljen. Zadeva pa vendar ni tako enostavna. Imunitetni odsek nima naloge, da zahteva od sodišča dokaze za krivdo, ampak sklepa po svojem predudarku. Obema poslancema se očita

hujskanje in da sta bila informirana o nameravanem umoru. Dejanja se jima ne očita. Tu nastane vprašanje, ali je poslanec odgovoren za svoje besede ali pa le za svoja dejanja. Narodna skupščina se bo najbrže postavila na stališče, da govorjene besede ne morejo biti povod izročitvi poslancev sodišču. To je logično, ker bi potem, če bi se o tem drugače sklepalo, večina brez sramu izročila poslance sodišču zaradi političnih besed in izjav. Objektivno stoji stvar tako, kakor je žalostno, če sta se poslanci solidarizirala z umorom ali pa celo moralno sodelovala.

O reviziji ustave je napisal v »Novi Evropi« članek dr. Politeo. V članku naglašja, da niti ena stranka ni jasno povedala, kakšno revizijo ustave zahteva. Pisec članka deli namen revizije v dva dela: gospodarski in upravni. Število oblasti naj bi se zmanjšalo in eventualno uredilo oblasti po pokrajinah, če bi se to zahtevalo. Oblasti naj bi bile neodvisne od ministrstva financ in bi jim pripadali vsi direktni davki. Če bi oblasti imele denarna sredstva, bi bile zadovoljne in ne bi bilo sporov med oblastno in državno upravo. Osrednji upravi pa bi ostali indirektni davki (carine itd.); odvisen preostanek pa naj bi se pravično delil na oblasti po ključu, po katerem bi oblasti morale skrbeti tudi za eventualni primanjkljaj. Veliki župan, ali kakor bi se že imenoval, ne bi imel vpliva na oblast. Če bi prišlo med državno in oblastno upravo do sporov, bi jih reševalo državno sodišče. Poleg narodne skupščine naj bi se ustanovil tudi senat, v katerem bi bili po enako zastopniki oblasti, razentega pa še zastopniki strokovnih udruženj (delavskih, trgovskih, inženjskih, zdravniških, odvetniških, akademije nauk, vseučilišč itd.). Senat bi odločal o škodljivosti sklepov narodne skupščine in oblastnih zborov. Senat bi imel enkrat pravico »veta«, če bi bil zakon sprejet z dvetretjinsko večino, dvakratnega »veta« pa, če bi bil sprejet z navadno večino. O tem vprašanju bomo še morali ob priliki izpregovori-

LEO SILA:

Človek mrtvaških lobanj.

Kronika raztrganih duš.

39

V nervozni naglici, s katero se je odpravljala z doma, ni slišala že prej samotno odmevajočih korakov in tudi sedaj je skrila svoj obraz pod širok klobuk in kožušek.

Ravno pod svetilko sta se srečala. Mimohoden pogled njenih oči je izpod klobuka švignil na mimoidočega. Spogledala sta se. V tistem trenutku sta že šla drug mimo drugega.

»Dober večer, gospod Vuk!« Porogljivo, veselo, zakaj, vedela je, da je oni ni spoznal. Vse to se je zgodilo med potoma. Niti ustavila se nista. Šele, ko sta šla drug mimo drugega in sta bila že štiri korake narazen, sta obstala in se obrnila.

»Gospodična Sonja?«

Nobenega odgovora. Samo porogljiv pritajen smeh je prihajal iz megle in zajčjega kožuška. Stopil je k njej. »Zdelo se mi je nekaj takega. Dober večer! Oprostite, saj veste, da sem kratkoviden...«

»Pa pravijo, da niste vedno... Včasih baje dobro vidite, če gre kako mlado in lepo dekle.«

»O gospodična, ali me boste tako...« Ni vedel, kako bi rekel. Sonja se je še vedno smehljala.

»Kam pa greste vi? Sami in ponoči?« Zadnje besedo je izpregovoril s povdarkom. Hotel se je revanžirati.

»O, nič hudega, gospod Vuk... hahal K Tilki grem. Nato pa na sestanek Ljudskega odra, ki ga

snuje gospod Kovač. Saj ga menda poznate?« »Ali ni to tisti železniški uradnik, ki je do sedaj vodil dramatični odsek Orla?« — »Tisti, tisti! Pa so se nekaj skregali z gospodi in sedaj se hočejo osamosvojiti.«

»Zakaj so se skregali?«

»Halbejevo »Mladost« smo hoteli igrati. Pa je predsednik, profesor Klinc, prepovedal...«

»Kaj? Naš katehet?«

»Dal.«

»No, ta pa res povsod vtika svoj nos! Saj ga dobro poznam. Ravno on ima pravico.«

»Nikar se ne norčujete iz svojega profesorja. To ni lepo!« Šalila se je. »Kam pa greste vi?«

»V gledališče sem se napotil?«

»V gledališče? Kako? Zdej ob tej uri? Kdo pa vam verjame?«

»O, prav gotovo! Sedaj pridem ravno pravočasno! Prvi odmor bo in utihotapim se. Saj veste, to je študentovska navada...«

»To se pravi — goljufati... Pojdite raje z nama. Ali vam Tilka ni sporočila ničesar?«

»Ničesar.«

»Dejali so zadnjič, da bodo povabili tudi vas.«

»O, kaka čast!«

Nekdo se je bližal. Utihnila sta. »No, kaj pa vidva sredi ulice? Jaz pa čakam nate doma, ti pa se pogovarjaš s fanti kar sredi ulice... Lepa reč!« — »O, prosim, prosim... ni tako nevarno. Saj naju svetilka nadzoruje.« — »Pojdimo. Pozno je že. Osem je že odbilo.« »Osem je že odbilo? Kdaj?« — Aha, še na uro sta pozabila! — »Pojdimo! Ti pa greš z nama!« — »A, tako, kar na komando...«

Tilka je bila majna, debela, rdečelična punca. Samozavestna in podjetna. Junija je napravila maturo na učiteljsko in sedaj je čakala vsak dan na nastavitve. Z Leonom sta se poznala že dve leti. Uvedel jo je v dramatično šolo. Deklamirala ni kdo ve kaj. Vsaj Leo jo je tako ocenil. Toda ona je to preslišala. Rada, prerada je debatirala. O vsem mogočem. O ženski emancipaciji, o Cankarju in Dostojevskem, o moških, o plesu... bila je ali vsaj hotela biti ena miniaturo — sufražetka. Leo ji je očital, da je preveč teoretična. V dramatični šoli sta se nekoč tako sprla, da ji je pred vsemi zabrusil naravnost v obraz: »Goska neumna!« Zardela je sicer, toda skušala je kljub smehu navzočih vzdržati ravnotežje. »Oh, takle zelenec!« Res. Leo je bil komaj šestoseolec, ona pa se je pripravljala na maturo. Vendar ni zamerila. In to ji je Leo najbolj zameril. Zakaj, včasih je bila tako neznosna, da bi najraje prekinil vsako znanstvo z njo. Pa se ni dalo. Pozabila je, pa če ji je zinil prejšnji dan še tako robato. »Ima pač dober želodec, da vse tako lahko premelje«, je dejal Lovrenc Kuhrar, po poklicu mi-zarski pomočnik, v dramatični šoli pa eden izmed največ obetajočih učencev...

Namenil sem se sicer v gledališče, pa naj bo. Človek rad gre z dvema. To ni kar tako...

»O, nikar si ničesar ne domišljuj!« Sonja mu je kar segla v besedo. »V gledališče je hotel. Goljufati je hotel. In jaz sem ga odvrnila od tega. Še hvaležen bi mi moral biti, da sem preprečila nov greh, ki bi ga sicer prav gotovo storil...«

»Gotovo, gotovo...«

(Nadaljevanje prihodnj.)

riti, ker je naše stališče v marsičem drugačno.

Pesem o delu. Šestdesetletnico pesmi o delu so dunajski socialisti proslavili v veliki koncertni dvorani v Pratri. Pesem o delu je delavska himna. Ko so na Dunaju slavili petdesetletnico pokojnega s. Viktorja Adlerja, je po dovršenem sporedu izrekel Adler v svoji zahvali željo, rekoč: »In sedaj, sodrugi, če mi hočete pokazati ljubav, zapojte še pesem o delu.« In pesem o delu je zadonela po dvorani. Peli so jo vsi navzoči. Pesem o delu so peli zavedni delavci povsod, na shodih, ob štrajkih, ob slovesnostih in ob pogrebi, na konferencah, na strankinih kongresih. Ta pesem je zaključila vsako prireditev. Pesem nima učinkujoče melodije in nje besedilo je preprosto. Toda poveljanje dela je moč pesmi, ki delavca dviga in zbujajo v njem samozavest. V šestdesetih letih je ta pesem v tisočih delavcih zbudila delavski ponos in vsadila v njih srca in dušo razredno zavest.

Centralna hranilnica dunajske občine. Socijalistična dunajska občina ima občinsko hranilnico, ki sijajno uspeva. Hranilni vlog je imela koncem julija okroglo dve milijardi in 800 milijonov. Hranilne vloge so narasle v mesecu juliju za 62 milijonov. Prospevanje te občinske centralne hranilnice dokazuje, da imajo občinarji naravnost veliko zaupanje v mestno občino.

V miznici zaklenjena avtonomija. Če se ne motimo, je sedanji ministrski predsednik nekoč, komaj par let je od tega, rekel, da je dober pri-

mer, kako se mora politiko voditi, bajka o jezu in lisici. Vsaj razumete ta pregovor, ne da bi ga mi pojasnjevali. Takrat je tudi povedal, da ima avtonomijo zaklenjeno v miznici in kadar bo čas, jo bo vzel iz miznice. Sedaj ne vemo, ali je izgubil ključ od miznice ali je pa zagnal avtonomijo v koš. To povemo, ne da bi zagovarjali njegovo avtonomijo, ampak, da osvetlimo njegovo politiko.

V Rumuniji imajo tudi režimski in kmetijski opozicijski parlament. Kmetijski parlament se je konstituiral kot zakonodajni in obsodil režimskega, ker je bil izvoljen s terorjem.

Parlamentarna kriza v Belgiji. V belgijsk. parlamentu se bije, kot smo že poročali, hud boj za in proti vojaškemu predlogu. Seje se vrše kar cele noči. To se je menda predsedniku Brunetu preneumno zdelo, pa je v pravem pomenu besede ušel. Večina bi ga rada privabila nazaj, ker ni upanja v tem trenutku, da bi se našlo v celi zbornici človeka, ki bi s tako spretnostjo seje vodil, kot je to znal Brunet. Ko bi imeli Belgijci radikale!

Veliko iznenadenje so te dni doživele nekatere gospodinjice, katere so prvokrat prale perilo z »Radionom«. Ne samo, da je ostalo perilo popolnoma nepoškodovano, nego je mnogo lepše in boljše oprano. Vzrok leži v tem, ker »Radion« ne zadržuje kloraniti drugih škodljivih pridatkov.

Davčne tabele za male in velike obrate je založila »Ljudska tiskarna« v Mariboru. Cena 1 in 1.50 Din.

So li oči k Petelnu pojdi ti!

Maribor, Gosposka ulica 5.

Iz zadnje seje občinskega sveta mariborskega.

(Nadaljevanje.)

Kolektivna pogodba med mestno občino in njenimi delavci. Ta predlog so socialisti stavili v seli dne 21. junija; predlog je šel v odsek. Med tem pa magistrat ni niti enega koraka storil, da bi odseku preskrbel potrebne podatke; zato ni bil odsek v položaju kaj ukreniti in se bo šele sedaj zbral material. Za take reči, ki se tičejo delavcev, nimajo na magistratu časa!

Končno se je tudi razpravljalo o socialističnem predlogu o komisiji za pregledovanje stanovanj z ozirom na novi stanovanjski zakon, da-li odgovarjajo higijenskim in drugim pogojem. Ta predlog je bil svoječasi sprejet. Sedaj pa so se gospodje spomnili na to, da bi ta komisija morala dobiti za svoje delo nagrado. Socialisti pa so odklonili to zahtevo ter se izrekli za brezplačno sodelovanje. Pri tej priliki je sodrug Bahun poročal o stanovanjskem škandalu v občinski hiši Trstenjakova ul. 5., ki je Asovitscheva zapuščina. To je staro pritlično poslopje, v katerem stanuje kakih 7 strank, povsem revnih. Samo eden je nekak mesar ter prekaševalec, ostali pa so delavci. Stanovanja sestojijo večinoma samo iz ene sobe ali pa imajo zelo majhne kuhinje. Hiša je silno zanemarjena in se jo je mislilo že pred leti podreti. Toda vsled strašne stanovanjske bede, na kateri morda Maribor med vsemi našimi mesti najbolj trpi, se to ni storilo. Ni se pa tudi ničesar popravilo. Mestna občina je delala edino to, da je od revežev pobirala neprimerno visoko najemnino. To najemnino pa je sedaj mestni svet zvišal na devetkratno predvojno najemnino ter obvestil stranke, da imajo povisek plačati od 1. maja, torej tudi še za nazaj. Dne 30. VII. je magistrat poslal vsem prebivalcem v tej hiši dopise, s katerimi iste obvešča, da jim je najemnino zvišal na toliko in toliko. Dopis se glasi:

Mestni magistrat mariborski.

Št. 15589/28.

Najemnine v starih občinskih hišah, določitev istih.

Gosp. I. I. v Mariboru.

Mestni magistrat mariborski Vam je na svojem kolegijalnem obravnavanju dne 10. t. m. na podlagi zakona o spremembah in dopolnitvah v zakonih o stanovanjih povisek dosedanje mesečno najemnino od Vašega stanovanja od 1. maja t. l. naprej na Din ...! To povisek se je izvedlo z 9kratno predvojno najemnino in 18% občinske doklade od čiste najemnine iz leta 1926.

Župan: Dr. Juvan.

Za eno sobo in silno majhno kuhinjo je zvišana najemnina na 161 Din. Ena soba brez vsakršnih pritlikov na 120 Din. Ena soba v izmeri 12 kvadratnih metrov in ku-

hinja 4,5 kvadr. metrov je povišana od 115 na 160 Din. Najhujše pa je prizadet 70letni čevljar Kralj, ki ima en prostor brez vsakega okna, ki meri ravno po dva metra v širini in dolžini. Za ta kot je Kralj plačeval dosedaj 70 Din, pa mu je najemnina zvišana na 80 Din. Enako je z nekim Karmelom, ki je mestni delavec, ima bolno ženo ter 6 otrok. Ta revež stanuje na podstrešju, kjer je poleg dimnika zagrajen prostorček, do katerega se pride preko tramov. Ta prostor meri 1,80 m višine, 3,10 m dolžine in 3,70 m širine. Tu biva 8 oseb, ki imajo samo dve postelji. Zid je ves oguljen, na dveh okencih na svislih manjkajo notranje šipe z okvirji vred in je les v zidu popolnoma strohnel. Stranišča nima nobena stranika, ampak morajo hoditi ven na dvorišče. Zato je humani magistrat temu »srečnemu« zvišal najemnino za tisti brlog od 80 na 100.80 Din! V hiši pa je nek mesar, ki živi na vsak način neke privilegije ter silno protekije — najbrž je vnet klerikalec — kajti ta ima poleg stanovanja en sadni vrtniček, potem vse vrtove za zelenjavo, svinjske hleve in dve kleti. Za vse to on plača po 200 Din mesečno. Zato pa še sme ostale stranke terorizirati. Kar se torej raznih nedostatkov v tej hiši tiče, so isti nepopisljivi. Skrajna zanikrost ter nemarnost dokumentiranja z upravo te hiše upravo mariborske občine sploh. Zato je sodr. Bahun vehementno bičal nehumanost, nesocialnost ter ignoranco, ki jo zagreši deloma uradništvo, še več pa tisti, ki so za upravo odgovorni. A to je klerikalno-demokratskanemška večina, ki je posegla »kolegijalno« v prerogative občinskega sveta ter zvišala najemnino, kar ne spada v delokrog mestnega sveta, ker je še pred par leti to delo imel občinski svet. Pri tej kritiki ni bilo večini baš prijetno pri sreč in je molčala kot grob. Le župan je ugovarjal, ko je Bahun imenoval tako upravo sramoto za mestno občino, ki si usojajo pošiljati komisije v privatna stanovanja, medtem ko ona gre z najslabšim zgledom naprej. Kar se povikov tiče, ki bi se imeli po zahtevi obč. svetnika s. Bahun razveljaviti, je izjavil župan, da je težko to storiti sedaj, ko so že izvedeni. To bomo videli! Medtem, ko to pišemo, smo zvedeli, da je bila v omenjeni hiši komisija, da je bila v omenjeni hiši komisija, ki pa je videla nedostatke samo z enim očesom, zato bo treba še enkrat poseči vmes.

(Konec prihodnjic.)

Podružnica »Svobode« v Zagorju ob Savi priredi dne 19. avgusta ob 4. uri pop. na Lokah javni telovadni nastop. Na sporedu je tudi srečolov. Ker je čisti dobriček namenjen za nabavo telovadnega orodja, vabimo vse sodruge organizacije in bližnje podružnice »Svobode«, da se tega nastopa udeležijo. Sprejem zunanjih gostov pri opoldanskih vlakih.

„Imam časa“

pravi razumna Mica.

„Ne stojim po cele dni pred prerilnikom in se ne mučim s težkim pranjem perila. Zame to delo opravlja RADION in

varuje perilo!“

Maribor.

Onim, ki ne vedo, kaj je revščina

in stanovanjska beda, svetujemo, da se potrudijo za četrto ure in si ogledajo stanovanja v dragonski vojašnici, Jezdarska ulica 8, objekt I., II., III., za vojašnico konjske hleve, v katerih se ravno sedaj napravljajo lesene pregrade za stanovanja in dovažajo ilovica za pod, predvsem pa zasilna stanovanja v veliki jahalnici. Da je videl Gorki ta stanovanja, predno je pisal svojo dramo »Na dnu«, bi ista gotovo še bolj dramatično izpadla. Pri tem se pa klerikalci še smejiijo socialistom, če zahtevajo, naj se nujno stavijo še pred zimo »Riegelbaubarak«, češ, da istih ni potreba. Zato pa naj imajo v predstoječi zimi vso revščino, vsa obolenja in vse smrtno slučaje v oni nesrečni kasarni klerikalci na svoji vesti.

Zatvoritev Ruške ceste. V sled izvršitve cestnih del se zapre za nekaj dni Ruška cesta za vozovni promet od petka dne 10. avgusta t. l. naprej in sicer med Kralja Petra trgov in Smoletovo ulico.

Jesenice.

Ker je neki poznani pristaš nepomirljive bratomorne borbe v eni izmed zadnjih števil »Enotnosti« napisal v imenu vseh jeseniških kovinarjev protest proti izključitvi Makuca iz strokovne organizacije, o čemur pa nikdo drugi nič ne ve kakor Francek sam, si dovoljujemo v našem listu samo to hladno povedati, da mi nič ne protestiramo in smo mnenja, da ne bode po prej resničnega reda in miru in res raz-

rednega pokreta, dokler ne bomo vseh Francov in drugih takih iz delavskega pokreta pognali.

Člankar se tudi zaletava v s. Jerama, da je bil referent na kongresu S. M. R. J. a ni bil več član. Na to mu podamo samo kratko pojasnilo: Jeram je bil res v zaostanku s prispevki, toda je za to vedel odbor podružnice, ki pa je Jeramu izjemno to dovolil, ker je koritar; zato mu je izredno dobro šlo, ker je imel v tem času vsega v izobilju, kar si je pozelel, no, in zato je bil tudi v zaostanku s prispevki. Med s. Jeramom in Makucem je bila tudi ta razlika, da je bil prvi navaden član svoje organizacije, Makuc pa tajnik. Najbrž so se tudi delavci ravnali po Makucem zgledu, ker so trdovratno ostali izven organizacije. Poleg tega je bil Makuc tajnik s stalno plačo in visokimi dokladi za agitacijo ter je poleg tega še prejemal pokojnino.

Sicer pa je tudi Francek ravno tak patriot; mesto, da bi svojim dolžnostim zadostil kot bivši glavni zaupnik, je bil šest mesecev v zaostanku s prispevki v organizaciji, kljub temu, da mu je organizacija potem Jerama preskrbela enomesečno doklado. Jeramu se pa čisto šika, da ga sedaj trgajo, zakaj se pa vleče za divjake, ki mu potem takole vračajo, kot sedaj Francek.

Ako še ne bo miru, bomo pa še katero rekli o zaslugah za znižanje plač in o strahopetnosti pri sklicevanju obratnih zaupnikov. Ker s. Jeram klevetnikom ne odgovarja, odgovarjamo pa mi! S. Jeram je posebno v zadnjih letih opravil ogromno delo v gospodarskih organizacijah. Pred sedmimi leti je bil glavni zaupnik delavstva v najtežjih časih, potem pa se je prostovoljno umaknil komunističnim demagogom. Šele sedaj, ko so ti kričali vse zavozili, smo ga delavci komaj pripravili do tega, da je zopet prevzel svoje funkcije. V sodruga Jerama imamo zaupanje, ker je že dokazal, da zna voditi ne samo posredovanja in borbe, temveč, da zna tudi vzgojno plivati

KIS ZA VLAGANJE KUMARC itd.

EN GROS
EN DETAIL

JAKOB PERHAVEC, MARIBOR, GOSPOSKA ULICA ŠT. 19
TOVARNA ZA IZDELOVANJE DESERTNIH-VIN IN SIRUPA

nadalje vinski kis, špirit, vse vrste likerjev, tropinovec, droženo žganje, slivovec, rum, konjak i. t. d., se dobi po nizkih cenah samo pri trdki

PERI — SA — BENZIT!

Majhen trud in majhni izdatki

Brez truda in z malimi izdatki lahko operete Vaše perilo z **BENZIT-NADMILOM**, kajti **BENZIT-NADMILO** je najštedljivejše in Vam opere brez truda in z malimi izdatki vsako še tako umazano perilo ali oblačilo.

BENZIT-NADMILO razkroji vsako nesnago, ne da bi najmanj škodovalo tkanini in barvi. **BENZIT-NADMILO** razkroji nesnago, ne razjeda tkanine, nasprotno varuje **BENZIT-NADMILO** perilo in napravi vlakna mehka.

Dobiva se v vseh drogerijah in trgovinah kolonijalnega blaga po ceni od Din. 5.- za komad.

Benzit-Nadmielo

TVORNICE ZLATOROG
MARIBOR

PERI — SA — BENZIT!

Naročajte in širite „Del. Politiko“!

V soboto, dne 25. avgusta 1928 ob 8. uri zvečer se bo vršil v lepi Unionski dvorani velik

MEDNARODNI PEVSKI KONCERT

na katerem nastopi pevsko društvo pekov iz Graza s sodelovanjem tukajšnjih delavskih pevskih društev: „Frohsinn“, „Svoboda“, ženski zbor „Freiheit“ iz Graz-a, „Enakost“, „Pevski odsek pekov“ iz Maribora ter godbe „Železničarskih delavcev in uslužbencev“.

Sedeži po 10, 8 in 5 Din.

na delavstvo, kar je vselej in vsakokrat več vredno, kakor hujskati ljudi in iskati potem krivce v drugih. Da ni prišlo na Jesenicah do težkih stavk in nešteti žrtev, je tudi v glavnem zaslug s. Jerama, kajti uspehi so bili celo boljši kot pa marsikje, kjer so morali stavkati za slabše uspehe. Tako delajo v naši organizaciji vzgojeni zaupniki, ki so nam v ponos. Organizirani.

Studenci pri Mariboru.

V torek, dne 14. avgusta ob 6. uri zvečer se bo vršila v gostilni Mehenič seja odbora kraj. organizacije SSJ. Z ozirom na to, da je dnevni red velevažen, se sodrugi odborniki opozarjajo na točno udeležbo. — Predsednik.

Ujedinjeni savez železničarjev Jugoslavije, podr. I. Maribor, priredi dne 15. avgusta 1928 ob 15. uri popoldne v gostilni Pšunder v Zg. Radvanju veliko

POLETNO VESELICO

s sodelovanjem železničarske godbe pod vodstvom kapelnika g. Schönherr Maks, z bogatim sporedom. Bratska delavska društva se naprošajo, da na isti dan ne prirejajo drugih prireditev. Odbor.

Ali ste že krili? svoje potrebe v tiskovinah

Dobavljamo vse tiskovine v prvovrstni izpeljavi in po najnižjih cenah za vsa društva, industrijo, trgovine, pisarne itd.

Ljudska tiskarna d. d.
Maribor, Sodna ulica št. 20

**Pridobivajte naročnike za
„Delavsko politiko“!**

**PRODUKCIJA VINSKEGA
IN SPIRITOVEGA KISA
JEŽICE PRI LJUBLJANI**

D R U Ž B A Z O. Z.

*
priporoča
zajamčeno naraven kis iz vina
in alkohola

*
Z a h t e v a j t e p o n u d b e!

Zahvala.

Podpisana se tem potom zahvaljujem prepotreb-nemu društvu

„Ljudska samopomoč“
v Mariboru, Aleksandrova cesta št. 45

za znatno podporo, ki se mi je izplačala po smrti mojega moža Roka Jagodiča v polni meri.

Čutim svojo dolžnost, da priporočam to koristno društvo vsakomur, ki še ni član istega, da takoj pristopi.

Tržič, 6. avgusta 1928.

Antonija Jagodič.

Sodrugi in sodrugi!

Kupujte samo pri
tvrdkah, ki ogle-
sujejo v „Delav-
ski Politiki“! —

Razpisuje se do srede, dne 15. avgusta 1928

**SLUŽBA SLUGE
ZA MEŠČANSKO ŠOLO**

Prednost imajo prosilci z izkušnjo za central. kurjavo.
Krajevni šolski odbor v Trbovljah.
Predsednik.